

поредби ще имамъ предъ очи само ползата и доброто на България. Богъ да ми е на помощ! — Да живѣе България!

Тази клетва бѣ прочетена толкова високо и тържествено, че мнозина заплакаха отъ радостъ! Нѣкои питаха: — Истина ли е? Имаме ли князь? Този ли е княза? Рускиятъ царъ ли ни го прати?

Князътъ излѣзе отъ събранието да си иде у дома. Но народътъ се натиска да го види и да го поздрави. Улицитѣ се заприщиха и никой не можеше да се мръдне. Князътъ се застоя въ файтона. Народътъ го заобиколи, иска да му цѣлува ръка, нѣкои цѣлуваха дрехитѣ му и всички викаха ура.

— Я го вижте колко е хубавъ и младъ! Князътъ усмихнато козируваше или се покланяше съ възгласъ: Да живѣе България! Но той не знаеше български, та едвамъ се разбираха думитѣ му, които съ мъжа изговаряше. Най-сетне войската разтвори пжтъ и князътъ си отиде.

Всички, що бѣха близо до княза, разказваха сетне на мало и голѣмо, на младо и старо, че се допрѣли до дрехитѣ му, видѣли му калпака, перото, сабята, ботушитѣ... Народътъ вечерята освѣтли града. Запалени бѣха по всички прозорци свѣщи и лампи. Търново, както е на баиръ, заприлича на звездно небе. Всичкото население отъ околнитѣ села се бѣ събрало въ града.

Свирки, хорá, виковете, веселби... народни трапези... народътъ се радва три дни и три нощи.

Новиятъ князь въ София. Първитѣ български министри.

Като се свършиха празниците, князътъ отъ Търново съ блѣскави гвардейци замина за София, новата столица на България.